

Ми си любе левенъ Пейка;
И па за него ъ даде.

Съ любиха, съ зедоха
Съ зедоха, съ венчаха.

205.

Стоянъ и Гроздана.

„Брату ле, брату Стогяно!
Арамъ ти било юнаство,
Юнаство, брату, левенство,
Що ти плениха стадо-то
Сиво-то стадо рогушко
Рогушко стадо, калешо.“
Тогай онъ веле, говоре:
„Сестро ле, сестро Маріе!
Що ке ми чини юнаство,
Юнаство, сестро, левенство!
На сонъ ме мене найдо'а,
До триста души Арапе
Арапе, сестро, Татаре,
Тѣ ми плениха стадо-то
Сиво-то стадо рогушко
Рогушко, сестро, калешо,
И мен', сестро, ке плене'а.
Не жалямъ, сестро, стадо-то
Стадо-то, сестро, калешо,
Току си жалямъ къосем-отъ
Съ позлатени-те рогове,
Со стребрени-те копити,
Що ми вѣртеше стадо-то
За двана'есетъ овчаре.“
Тогай му веле сестра му:
„Що стоишъ, брату, що гледашъ,
Дека сѣ, брату, армасанъ,
Ке те дочуе армасница
И нейни-те вѣрни дружки,
Въ очи шега ке ѣ съ біатъ.
Земи, брату, пишенъ кафалъ,
Оди на вишна планина,
На тѣа вѣтки бачила,

Край тая бѣла Дунева,
Засвири аровно, жаловно,
И да викнешъ да привикнешъ, —
Ела, ела мой къосеме,
Кѣд' сѣ, да сѣ, тук' да дойдешъ
На ови вѣтки бачила,
Край тая бѣла Дунева!“
Нели си дочу къосем-отъ,
Как' дочу и какъ разбра,
Тѣ тѣргна тои на преди,
Пливна низъ бѣла Дунева,
Заведе стадо калешо.
Триста го души бранеха,
Не можеха да ѣ добранатъ,
Още триста придойдоха.
Излезе на вишна планина,
На тѣе вѣтки бачила.
Ка ги виде млади Стогянъ,
Сѣрце-то му съ разшени;
Закара сиво-то стадо,
Дойде право на сестра му,
Тѣ ѣ веле и говоре:
„Сестро ле, сестро Маріе!
Хитра сѣ била, разумна,
Сакамъ да дойдешъ на свадба,
Малце помощъ да ми чинешъ.“
Она му веле, говоре:
„Тешка сумъ, брату, не можахъ
Не можахъ, брату, да дойдаъ;
Ке пуцамъ мома Гроздена,
Моя-та ми мила щерка,
А твоя-та мила 'нука,
Колку при тебе да седи,